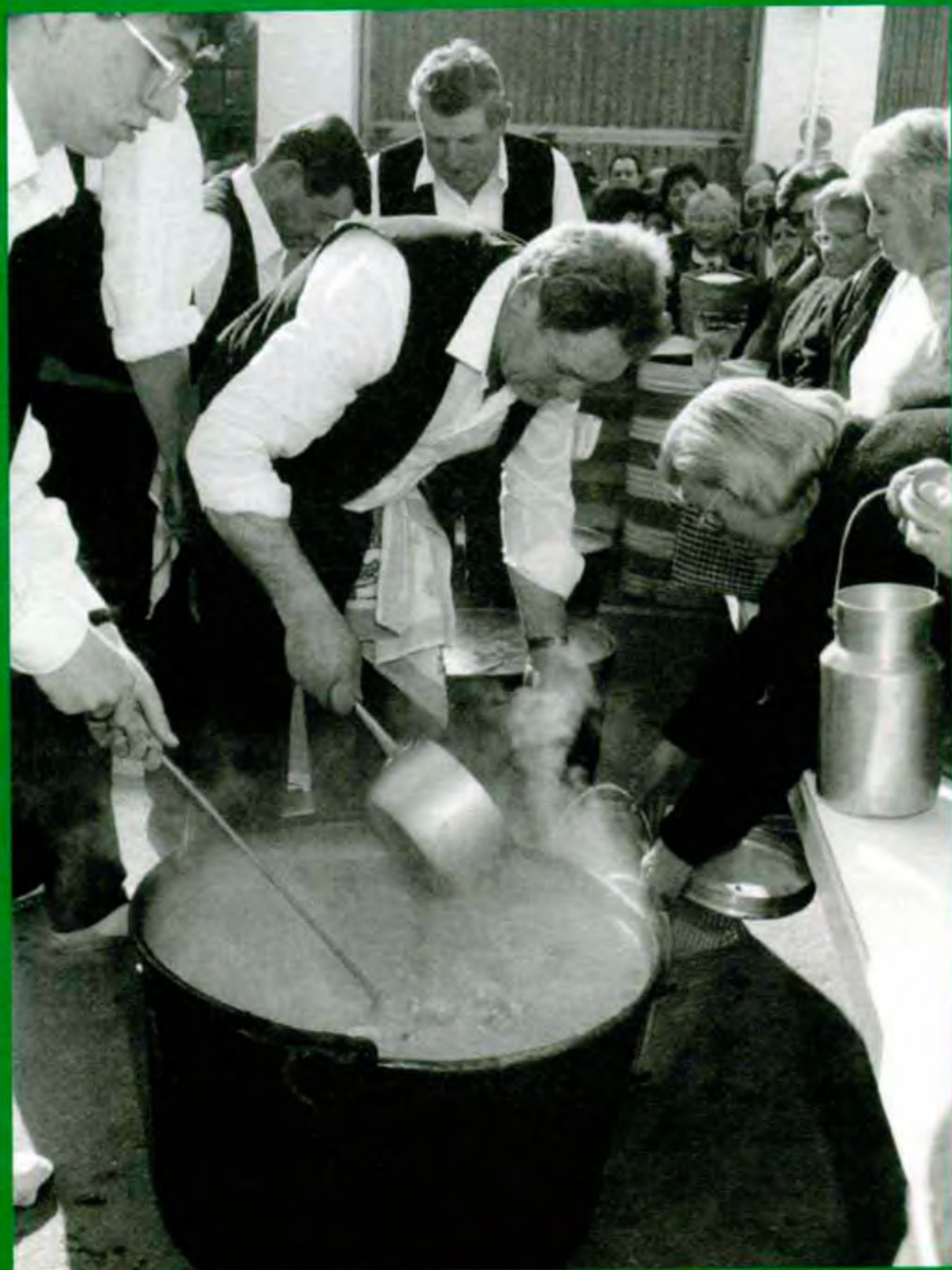

El Rec Clar

Núm. 5

REVISTA DE VIDRERES

MARÇ 1999

Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	970-06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Oficines Municipals	972 85 00 25
<i>Fax Oficines Municipals</i>	<i>972 85 00 50</i>
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cultural	972 87 50 85
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Farners	972 84 27 57
<i>Fax Comissaria</i>	<i>972 84 22 01</i>
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Famers	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
<i>Nova adreça: C/ Sils, 1 - baixos</i>	
<i>Horari: dilluns a divendres, de 10 a 1</i>	
<i>dissabtes de 10 a 12</i>	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
<i>Fax Consell Comarcal (Servei de Català)</i>	<i>972 84 08 04</i>
Enher (avaries)	900-77 00 77
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Veterinari titular	972 84 26 42
Veterinari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Fills R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Pedro Cueto	972 85 10 52
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	909 31 69 32

Horaris de serveis**Oficines municipals**

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.

Dissabtes, de 9 del matí a 1 del migdia.

Alcaldia (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre.

Dijous d'1 a 2 de la tarda i hores a convenir.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimarts, de 8 a 9 del vespre i hores a convenir.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Cultura, ensenyament i serveis socials (Joaquim Bayé i Ferrer)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Turisme, festes, lleure i comerç (Lluís Ferrer i Prat)

Hores a convenir.

Governació, treball i indústria (Jaume Camps i Rubirola)

Dilluns, de 10 a 11 del vespre i hores a convenir.

Sanitat, medi ambient, medi rural (Josep Campmajó i Feixas)

Dissabtes, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Esports, joventut i entitats (Manuel Hermoso Lendínez)

Dissabtes, de 7 a 8 del vespre i hores a convenir.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic)

Dilluns, dimecres i dijous, de 10 del matí a 3 de la tarda.

Serveis socials (Maite Boldú, treballadora social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Matins de 10 a 1:

Dijous, divendres i dissabtes.

Tardes de 3/4 de 4 a 8:

Dimarts, dimecres, dijous i divendres.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Serveis	2
Editorial	3
Parlem de.....	4-5
Des de la Casa de Vila	6-8
Parlem amb.....	9-11
Centre cultural	12
Llar de jubilats i L'esplai dels joves..	13
Anem a estudi	14-17
Cultura	18-19
Actualitat.....	20-22
Esports	23-26
Temps era temps.....	27
Opinió	28
ContraClar	29
Fem una queixalada.....	30
Entreteniments	31

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Cirrana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé i Anna Viadur.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació.

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: El Ranxo. (Foto: Estudi Albert)

amb la col·laboració de

Diputació de Girona

«Quan per fi serà possible a tot ésser humà de situar el seu orgull més enllà de la diferenciació sexual, en la difícil glòria de la seva existència, només aleshores la dona podrà confondre la seva història, els seus problemes, els seus dubtes, les seves esperances amb els de la humanitat...»

Simone de Beauvoir

«El segon sexe»

França, 1908-1986

El 8 de març és el Dia de la Dona Treballadora perquè es commemora el dia en què moriren cremades, en un incendi provocat, les 129 obreres tèxtils de la fàbrica Cotton. El seu amo les havia tancades per impedir que es comuniquessin amb les dones sindicalistes que es manifestaven a fora reivindicant més seguretat en el seu lloc de treball.

Diuen que la lluita més silenciosa i constant de la humanitat ha estat la de les dones contra la seva discriminació.

No cal pas que ens referim a reportatges televisius que expliquen la situació oprimida de moltes d'elles sota règims integristes islàmics..., n'hi ha prou amb fer una ullada al nostre voltant: sota descompenyats per raó de sexe (quina curiositat!, l'home cobra més tenint la mateixa categoria professional que la dona), maltractaments físics i psicològics dels quals són objecte moltes dones o el comentari «Perill: dona al volant» que massa sovint sentim i gairebé mai no condemnem, en són un exemple.

En el marc de la celebració del 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, veiem que el seu segon article, que defensa que totes les persones som iguals «sense cap excepció de sexe», entre d'altres, és violat sistemàticament.

Cal que tots i totes, amb un postura ferma, ens oposem a accions, conductes i opinions que s'allunyin del plantejament igualitari d'ambdós sexes. Només així contruirem fonaments per una societat veritablement justa.

El Consell de Redacció

El Rec Clar

Com es fa la revista de Vidreres?

Fa poc més d'un any que aquesta revista es posava a caminar. L'impuls inicial el va donar l'Ajuntament a partir del criteri que era important crear un mitjà de comunicació obert i plural, anant més enllà del simple butlletí d'informació municipalista i amb l'objectiu de crear una autèntica revista local que reflectís la vida del nostre poble. Es va crear un Consell de Redacció, del qual en formem part cinc persones voluntàries i el regidor de Cultura en representació de l'Ajuntament, i es va buscar l'assessorament d'una empresa gironina especialitzada en publicacions d'àmbit local. A partir d'aquí, la idea era que la revista funcionés de manera autònoma, sustentada per una dotació econòmica municipal que no la fes dependre només de la publicitat, cada cop més difícil d'obtenir d'uns comerços i empreses saturats de demandes en aquest sentit.

La feina del Consell de Redacció, bàsicament, consisteix a recollir i ordenar les informacions, els escrits i les fotografies que aporten les entitats, el Consistori i els particulars. A vegades, també ens fem càrrec de la redacció d'algunes parts, com són els editorials, certs aspectes que creiem de rellevància i que no queden coberts d'altra manera, els peus de foto, o bé donem forma d'article a les dades que ens ha fet arribar una entitat (de fet, sempre remarquem a les entitats que si no volen no cal que aportin els articles redactats de dalt a baix; amb les dades essencials que vulguin comunicar ja en fem prou). Aquesta feina ha de quedar tancada ben bé dues setmanes abans de sortir la revista.

Tot aquest material passa pel servei de correcció lingüística i seguidament passa pel

procés de compaginació que consisteix a organitzar-lo per les diferents seccions, repartir les imatges i els textos i procurar que la revista es mantingui en uns límits estètics i de dimensió determinats. En aquesta part del procés la informàtica hi juga un paper fonamental. Tot seguit, les proves ens tornen al Consell i hi fem el darrer repàs i les esmenes oportunes. Després, tot ja va a impremta i al cap d'una setmana la revista està a punt per repartir. Al sector de vila el repartiment es realitza casa per

casa, i a pagès i urbanitzacions s'envia per correu.

La revista la realitzen els vidrerencs i les vidrerencques, no un equip de periodistes ni el Consell de Redacció. Això és una cosa que encara no hem encertat d'explicar prou bé i moltes vegades hi ha gent que ens pregunta per què no hem fet sortir tal cosa o tal altra, i nosaltres responem sempre amb la mateixa raó: la revista és una plataforma oberta per a qui la vulgui fer seva, és una eina per a totes les entitats i particulars de Vidreres que vulguin divulgar les seves activitats, que vulguin donar a conèixer les seves opinions, que vulguin polemitzar..., en definitiva, que es vulguin comunicar amb la resta de conciutadans i conciutadanes.

I en aquest aspecte creiem que hem de perseverar, ara que iniciem el segon any de vida de la revista amb aquest número cinc. Us animem a tots i a totes a participar-hi, tant convidant-vos a entrar a formar part del Consell de Redacció com encoratjant-vos a perdre la por de participar-hi aportant els vostres escrits. L'únic límit l'imposa el respecte a les persones i a la pluralitat d'opinions. A partir d'aquí, la revista serà el que entre tots plegats vulguem que sigui.

El Consell de Redacció

Les plantes més grosses de Vidreres

Com tots sabem, Vidreres es troba al bell mig de la conca de la comarca de la Selva, i el seu terme municipal encara conserva extenses zones boscoses, fent honor al nom de la comarca que l'ubica. Certament que les urbanitzacions hi han clavat unes bones dentellades, però Deu n'hi do el que encara tenim. Els boletaires, caçadors i amants del bosc, prou que ho sabem.

Avui ens referirem a les plantes més grosses i representatives de la flora dels nostres boscos, i que són, evidentment, els suros, les alzines, els roures i els pins.

De suros, els més notables són el de l'Hort de Caulès i el de Can Magre, ambdós inclosos al Catàleg d'Arbres Monumentals de la Generalitat, el primer amb el número 34.213.02 i el segon amb el número 34.213.01. Són plantes venerables pels anys que tenen i que al contemplar-les produeixen una certa tristor per l'evident pèrdua de vitalitat. De totes maneres, ateses amb cura, cal esperar que visquin molts anys encara.

Un altre exemplar notable és l'anomenat Suro d'en Pla, situat a la vora del Rec Clar, molt a prop del camí de Can Massa. Es tracta d'una planta relativament jove, molt ben formada i de considerables dimensions. És fàcil d'anar-hi i digna de veure. En no gaires anys podria entrar també al Catàleg.

De les alzines, fem menció de la de Can Magre, la del Portal de Vall-Daniel i la d'en Caulès de Vila. Si bé no tenen la circumferència dels suros esmentats, són uns magnífics exemplars per la seva capçada i ufanor. Fa goig de veure-les.

De roures, parlarem del de Can Negrell, situat al bac del Terme Blau. No és fàcil de trobar si no es coneixen els viarany. És un bon exemplar i forma part destacada d'un conjunt que ens dona idea del que en altres temps serien els nostres boscos. Naturalment, hem de parlar també del de Can Magre, planta extraordinària pel seu gruix i l'alçada de la seva tija abans de branques. Podem assegurar que té mesures europees. Fent-li costat, n'hi

Suro de l'Hort de Caulès (Foto: J.F.C.).

Alzina de Can Magre (Foto: J.F.C.).

Pins de Can Dalmau (Foto: J.F.C.).

ha un altre que no desmereix en absolut. Val la pena visitar-los.

I, finalment, assenyalarem els pins, que no són altres que els de Can Dalmau. Tenen molts anys, però presenten encara un aspecte ben saludable. Com que es troben en penjat suau, a sobre l'antiga parada de la casa, són de molt fàcil accés. Notables per les seves tiges, potser destaquen més les seves capçades, que es retallen nitidament al cel del SW, oferint-nos una magnífica perspectiva. No cal dir que també es mereixen una visita.

Aquest escrit no té pas la pretensió de ser un treball de camp, però anotem tot seguit, encara que només sigui per donar una idea més precisa de les dimensions d'aquestes plantes, la longitud de les seves circumferències preses per l'autor, amb totes les reserves del cas. D'altra banda, tampoc no es pretén que sigui un treball exhaustiu. De ben segur que és perfectament ampliable amb d'altres exemplars de plantes prou interessants i que desconeixem. Resti, doncs, obert el camí per a noves aportacions. En aquest sentit, cal destacar que mentre preparava aquest escrit, m'informaren que a Can Sala hi ha un freixer de dimensions extraordinàries. Si bé és una planta més aviat de ribera, ho anotem perquè en quedi constància.

Longitud de les circumferències indicades:

- Suro de l'Hort de Caulès: 5'00 metres
- Suro de Can Magre: 4'40 metres
- Suro d'en Pla: 3'60 metres
- Alzina de Can Magre: 3'20 metres
- Alzina del Portal: 3'15 metres
- Alzina d'en Caulès: 2'50 metres
- Roure de Can Negrell: 2'80 metres
- Roure de Can Magre núm. 1: 3'10 metres
- Roure de Can Magre núm. 2: 2'40 metres
- Pi gros de Can Dalmau: 3'35 metres
- Pi petit de Can Dalmau: 2'80 metres

Josep Font i Caballé

Terrenys per al futur Centre Cívic.

En el número anterior de la revista de Vidreres en l'apartat *Anem a estudi* apareixia un article del col·legi Sant Iscle en el qual es feien una sèrie de comentaris entorn a la construcció del nou centre cívic-sala polivalent. Aquest Ajuntament es veu en l'obligació de fer algunes puntualitzacions al respecte deixant clar que reflecteixen el parer de tota la Corporació:

1.- Si ara ha sorgit la possibilitat de donar satisfacció a dues necessitats que té plantejades el poble (ampliació del centre cultural i sala multiusos de l'escola «Sant Iscle») no creiem que sigui censurable que s'englobin els dos projectes en un, si això ha de representar una racionalització dels costos: la construcció d'un gimnàs per a ús exclusiu escolar seria, avui per avui, difícilment justificable. Ni ara ni anys enrere, l'Ajuntament ha realitzat obres destinades a l'ús exclusiu d'un col·lectiu únic.

2.- Es van convocar les parts afectades per aquest projecte durant el mes d'agost perquè els terminis per demanar la subvenció per portar l'obra a terme no ho van permetre d'altra manera.

3.- Es van fer consultes en el sentit de buscar models de centres cívics i es va creure que les necessitats de l'escola de disposar d'un espai ampli per poder-hi encabir activitats gimnàstiques i d'altres quedaven perfectament cobertes amb la sala polivalent i els diferents serveis que el centre cívic preveia. Per això no es va realitzar una consulta específica a la comunitat educativa (i potser va ser un error, cal admetre-ho). Però també és cert que en la reunió de l'agost, tot i presentar un projecte força elaborat, es va

deixar clar que encara s'hi podien fer modificacions. Així, es van acceptar els suggeriments dels representants dels pares de l'escola en el sentit d'elevat el sostre de la sala polivalent, i en el projecte definitiu ja es parla d'una sala de 100 metres quadrats amb 4'20 metres d'altura.

4.- Certament, el tema d'haver de travessar el carrer amb la mainada per anar de l'escola al centre cívic situat al solar del davant és per tenir-lo molt en compte. Però cal decidir si d'això se'n fa bandera en contra de la construcció proposada o es busca una solució amb bona voluntat.

5.- Si, en darrer terme, l'escola el que vol és tenir un local al propi recinte escolar, es podria proposar la construcció del centre cívic dins del pati. Aquesta proposta, però, no s'ha fet mai i sembla que des de l'escola no s'ha considerat perquè, i l'article això ja ho reflecteix, es reclama només un gimnàs per a ús escolar. Per altra banda, tant la construcció al pati d'un gimnàs com del propi centre cívic no solucionaria un dels problemes apuntats a l'article referit: els dies de pluja els alumnes haurien de sortir igualment a l'exterior per desplaçar-s'hi, amb els inconvenients que ja es coneixen prou bé perquè és la situació en què es troben actualment els alumnes de parvulari quan s'han de desplaçar al menjador.

6.- L'Ajuntament ha quedat sorprès pel to de l'article esmentat i vol deixar ben clar que ha actuat a partir de l'honrat convenciment que amb aquestes instal·lacions es poden cobrir les necessitats de l'escola Sant Iscle i, a més, es dota al poble d'un equipament que, sens dubte, beneficiarà a tothom.

Costos de l'obra del pavelló cobert

1a fase	143.139.686
Extres	10.702.652
2a fase	22.750.000
3a fase	82.343.242
Connexió elèctrica	9.175.493
Honoraris projecte i direcció d'obra	7.676.133
Equipaments	5.388.933
Parquet (suplement i millora)	4.500.903
Jardinera exterior	300.000
Mobiliari	334.000
Comptadors elèctrics	441.504
Arranjament terreny	900.000
Serralleria	1.600.000
Total	289.252.546 pessetes

Subvenció de la Generalitat: 75.000.000 pessetes

Cost que ha d'assumir Vidreres: **214.252.546 pessetes**

Cal aclarir que en la part final de la realització de l'obra s'han hagut d'afrontar despeses que no estaven pressupostades però imprescindibles: cistelles de mini-bàsquet, cortines separadores, equipament dels vestidors, megafonia, maquinària de neteja, fustes de protecció del parquet... I fins i tot millores en el disseny inicial com poden ser les reixes de protecció dels finestrals a ran de terra (tal com estan situats són molt perillosos) o el mateix parquet que va haver de ser retornat quan tot just el desembalaven perquè es pretenia la instal·lació d'un de menor qualitat a la necessària (fet que va endarrerir molt la data d'inauguració), o la instal·lació de ventiladors per renovar l'aire.

El nou pavelló cobert.

Cal tenir en compte que algunes d'aquestes despeses suplementàries s'han ocasionat per possibilitar que el pavelló no es dediqui solament a l'esport sinó també a altres activitats lúdiques i socials que beneficien la població en tots els trams de diferents edats (gimnàs, Ranxo, Festa Major, Fira de Tractoristes, sardanes...).

També s'han produït despeses suplementàries per obtenir un entorn lísic del pavelló amb la dignitat que aquesta instal·lació requereix. A tal fi s'han adquirit 2.000 m² de terreny (per un import de 10 milions de pessetes) i s'ha obert un vial que des del carrer Maçanet connecta directament el centre de la vila amb el pavelló municipal cobert.

Cementiri municipal. Noves taxes

L'empresa Servei de Pompes Fúnebres SA és la concessionària dels serveis mortuoris a Vidreres. A proposta seva s'han revisat les tarifes de diferents serveis, que tindran un augment del 2'5 % sobre els preus actuals. L'any passat aquestes tarifes no havien tingut cap augment.

Cementiri municipal.

Nou carrer d'accés al pavelló

S'ha obert un nou vial d'accés als horts d'en Pere Pau des del carrer de Maçanet que permet un accés peatonal ràpid al Pavelló sense necessitat d'haver-se de desplaçar fins a la cruïlla de l'escorxador. Aquest carrer ja figurava en les previsions del Pla General i només ha calgut la compra del terreny (dos milions de pessetes) després d'arribar a un acord amb el propietari.

Nou vial d'accés al pavelló des del carrer Maçanet.

Seleccions esportives catalanes

En el darrer ple, la Corporació s'ha adherit per unanimitat a la iniciativa legislativa popular en pro de les seleccions esportives catalanes.

Institut nou

En el transcurs d'una visita d'inspecció, els tècnics del Departament d'Ensenyament van manifestar que els terrenys que tenen a disposició per construir el nou institut són molt apropiats. També van destacar positivament que tots els tràmits referents a la cessió d'aquests terrenys estiguin ja perfectament a punt. Per tot això, el delegat territorial d'Ensenyament ja ha tramès la notificació a aquest ajuntament perquè li faci arribar els esmentats documents de cessió dels terrenys per tal iniciar l'expedient de construcció del nou IES. Tot i que no hi ha dates concretades sembla que la intenció del departament és de no demorar gaire temps l'inici dels tràmits que han de portar, en pocs anys, a la construcció d'un nou edifici per a l'IES de Vidreres.

Subvencions a les entitats

En el transcurs del Ple celebrat el mes de març s'han aprovat les subvencions a les entitats culturals, esportives i educatives de Vidreres. Enguany s'ha optat per no pujar-les seguint el criteri que amb els dos equipaments que s'han posat en servei (Sala Municipal del Casino i Pavelló), que estan a disposició de totes les entitats, ja s'està donant, en certa manera, una part de subvenció.

Això no treu, però, que en determinats actes l'Ajuntament pugui fer col·laboracions especials concretes en cas que una entitat li ho demani, més enllà de la pròpia subvenció.

Cal remarcar que el manteniment dels dos equipaments esmentats té un cost superior al de la suma de les subvencions de totes les entitats juntes.

L'Ajuntament celebra la creació de tres noves entitats al nostre poble: l'Escola de Bàsquet 9 Caulès, el Club Ciclista Les Rabasses i l'Escuderia 4 rodes.

Gasolinera Aiguaviva Park

El 16 de novembre de 1988, la Comissió d'Urbanisme de Girona atorgava autorització al senyor Mansueto Sayois per a la construcció d'una benzineria a Aiguaviva

Park. El 24 de novembre del mateix any i per decret de l'Alcaldia, l'Ajuntament de Vidreres atorgava la llicència d'obres, cosa a la qual, preceptivament, no es podia negar donat l'informe favorable de la Comissió d'Urbanisme. L'any següent, el senyor Carlos Passarell interposava un recurs al·legant que els terrenys sobre els quals es pretenia construir eren zona verda. Després que la Comissió d'Urbanisme el desestimés, el recurs va anar fent via fins arribar al Tribunal Suprem, el qual, en data 10 de febrer de 1999, ha notificat a l'Ajuntament que anul·la la llicència municipal d'obres en considerar (tot i que un dels tres magistrats del Tribunal va emetre un vot particular en contra d'aquesta resolució) que, efectivament, la gasolinera es troba en zona verda.

En la modificació puntual del Pla General en l'àmbit d'Aiguaviva Park i l'adaptació del Pla Parcial d'Aiguaviva Park al Pla General, aprovades l'any 1985 per la mateixa Comissió d'Urbanisme (es pretenia adequar i reconduir el Pla Parcial d'Aiguaviva Park de 1974), els terrenys objecte de discussió passaven de ser zona verda a ser zona no urbanitzable, perquè no semblava massa útil per a la urbanització una zona verda a l'altra banda de la carretera. Aquesta modificació va ser possible gràcies a un acord entre el promotor, l'Ajuntament de Vidreres i la Generalitat. En aquesta modificació, però, hi va faltar un tràmit preceptiu en aquests casos, segons la sentència: l'informe favorable del Consell Consultiu de la Generalitat. En base a la manca d'aquest informe el Tribunal Suprem ha emès ara la seva sentència.

Però qui tenia l'obligació de tramitar aquest informe no era l'Ajuntament sinó la Comissió d'Urbanisme, per la qual cosa aquest Ajuntament té clar que ara i abans ha actuat correctament en aquest tema. Per altra banda, és molt probable que aquest tràmit es pugui realitzar ara, i així ho demana l'Ajuntament en l'acatament de la sentència, a la Comissió d'Urbanisme en un acord pres en el darrer Ple de març.

Convocatòria de llocs de treball

- 1.- AUXILIAR ADMINISTRATIU-VA AJUNTAMENT. Règim laboral
- 2.- AJUDANT-A DE L'ENCARREGAT DEL PAVELLÓ MUNICIPAL COBERT
- 3.- ARQUITECTE TÈCNIC. ÀREA D'URBANISME

Les bases d'aquestes convocatòries i tota la informació es troben a disposició dels interessats i interessades a les oficines municipals.

Últim dia de presentació d'instàncies: 10 d'abril de 1999, a la 1 del migdia

Josep Miquela Valentí

- Com us dieu, quants anys teniu i quina feina feu?
- Em dic Josep Miquela Valentí, tinc 48 anys i sóc pastor.
- Podeu explicar-nos com és un dia qualsevol en la vida d'un pastor?

- A primera hora del matí, anar a veure què fan els animals: si és el temps que neixen, vigilar que hagi anat tot bé, vigilar si alguna ovel·la ha de parir i que totes les cries hagin mamat de la seva mare. Després, donar menjar als petits (anyells) que es queden dintre i agafar els grans i treure'ls a pasturar.

A la tarda es treuen a pasturar els xais fins que el sol s'amaga: surto a la una o un quart de dues, això a l'hivern, i a l'estiu surts a la fresca al matí i plegues molt tard, quan és ben fosc.

A l'estiu hi ha menys feina amb els petits, perquè normalment no n'hi ha gaires, ja que quan les ovel·les crien més és durant el període que va de setembre a juny. Els mesos de juliol i agost en neixen pocs i el setembre tomen a començar a néixer xais.

Les millors èpoques són la primavera i la tardor perquè és quan hi ha força menjar i no fa fred. Si la tardor és plujosa és molt bona en aquesta zona. A l'estiu hi ha poca cosa per menjar, però el que troben -espigues pel rostoll...- és bo. Ah!, això sí, sempre les mares.

- El mal temps pot condicionar-te?
- Ara, si fa mal temps no sortim, però abans havíem sortit fes el temps que fes: nevant, plovent...; me'n recordo perfectament. Gairebé havia de caure un diluvi perquè no sortísim i ara cauen quatre gotes i ja no volem sortir.

- Vois dir que abans es necessitava treballar més?
- Abans, si no sortíem, no menjàvem. Als animals no se'ls donava res a dintre, tot el que menjaven era a fora. Ara es treballa molt més per a elles. Ha canviat el sistema, més producció i, per tant, has d'ajudar-les més.

- Han afectat, dins aquest ofici, els nous avenços tecnològics?
- No, perquè les noves tecnologies no canvien els xais.

De nova tecnologia no n'hi ha massa, perquè una ovel·la es pot cuidar molt bé dintre la quadra, però resulta molt car i amb el que treus de la producció final no en fas ni per pagar les seves despeses. Per això, el sistema més econòmic que hi ha és agafar el gos, el bastó i treure el ramat a pasturar, i no va malament del tot.

- Per què avui en dia no hi ha pràcticament pastors?
- Sí que en queden, sí. A cada poble n'hi ha un, com de capellà o de jutge -diu somrient-. L'ofici, però, s'està perdent molt aquí a la província de Girona, malgrat que en conec molts de joves, s'està perdent.

- Però, això es pot ler si hi ha una persona que s'hi pot dedicar plenament...

- Sí, sí, perquè, normalment, una ovel·la necessita sis hores per atipar-se i perquè la seva panxa treballi bé ha de menjar un volum de 6 litres.

- De vegades, tarden menys temps per menjar tot el que necessiten?

Dibuix realitzat per Dolors Iborra.

- Sí que poden omplir la panxa amb menys hores, però el sistema de remugar vol el seu temps i és complicat, perquè mengen poc, remuguen, tomen a menjar, es van alentint més. Així fan més saliva que, com porta més organismes a la panxa, va molt més bé.

- Formes part d'alguna associació?
- Estava en una associació que, si no recordo malament, es deia ANCRI (Associació Nacional de Criadors d'Ovel·la Ripollesa).

- Has anat a alguna conferència?
- He anat algunes vegades a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), on ens reuníem diferents pastors i s'havia fet alguna conferència monogràfica sobre races. Una colla de pastors va decidir crear aquesta associació de criadors d'ovella ripollesa, que és l'ovella del país i que abans en deien muntanyenca. Per ser de l'associació, que porta un control de les ovel·les, has de pagar uns diners i els ajuts són molt dolents, perquè pràcticament no n'hi ha hagut cap i els que han donat, que són molt pocs, han anat a parar a la UAB.

- Quant et pagaven abans per una ovel·la?

- Jo recordo que l'any 1963 vaig fer les primeres 950 pessetes per la venda d'un xai a un carnisser. Abans el xai era molt apreciat, era una carn bona i es valorava, però ara hem entrat en un gran mercat que està saturat, els preus són espe-

En Josep Miquela amb el seu ramat en una imatge de finals dels 60 o principis dels 70.

culatius i en ve molt de fora i allà on va un de fora ja no n'hi va cap d'aquí. És un tema problemàtic.

- I quins preus hi ha actualment?

- Els preus d'aquest any estan entre les 750 i les 800 pessetes per quilogram, el mateix preu que l'any 1983. Durant aquest període hi ha hagut oscil·lacions i en temporades de poca producció s'ha arribat a pagar entre 1.100 i 1.150 pessetes el quilo.

Si no fos per les subvencions de la Unió Europea, que no són res més que compensacions que et donen perquè no pleguis, ja fa temps que ho hauriem deixat. Aquest ajut, que varia en funció del preu el xai, no te'l donen pel número de caps del ramat, sinó pel de mares i això és un error, ja que reps el mateix tant si una mare té més d'un xai com si no en té cap. A més, si l'espaviles a fer força xais per mare, el poder adquisitiu no el tens pas amb aquesta ovella, perds el valor amb el que deixes de fer de la venda dels xais, perquè en vens més i no et compensa. Això és el que passa amb el sistema de primes.

- Quantes ovelles tens actualment?

- Ara en tinc 400, però com tot va amb quotes de primables només en tinc 340.

- Veig que ser pastor és molt sacrificat, però a tu t'agrada, no?

- És un ofici que t'ha d'agradar molt.

- Pots explicar alguna anècdota?

- Passar moltes fredes, trobar persones estranyes, moltes remullades; n'he passat de tots colors.

D'anècdota, recordo que quan era jove i sortia de nits, a vegades, l'endemà tenia molta son i m'adormia. Aleshores, la

gossa que tenia, que es deia Moreta, vigilava tot el ramat i ho feia sola. En tinc molt bon record d'aquella gossa.

- Tota la vida has pasturat aquí?

- Vaig estar una temporada en un mas de Maçanet però, pràcticament, sempre he estat aquí.

- Quina funció té el gos?

- Com tothom diu, el gos és la mà dreta del pastor i, de vegades, l'esquerra i tot. És l'última tecnologia que hi ha, no ha sortit res millor que el gos d'atura. De gos d'atura cada país té el seu: Hongria, Portugal, Itàlia, Anglaterra... Espanya també té el seu i va molt bé; és un gos pelut, intel·ligent i molt bo. Els anglesos tenen molta més resistència que els d'aquí, potser no són tan «filigranes» amb el ramat, però són molt valents i treballadors.

- Quants gossos d'atura has tingut?

- Molts, cap a 20 ó 25 i gairebé me'n recordaria de tots si passés llista.

- Quin és el que ha viscut més temps?

- Un gos que es deia Pardo i va viure 14 anys.

- A on pastures?

- Normalment aprofito moltes herbes perdudes i també sembro uns camps d'herba per tenir-ne quan no hi ha pastures. Són camps que sembro expressament per tenir menjar per les ovelles.

- Com va anar que decidissis ser pastor?

- A mi em tocava ser pastor perquè el meu pare ho era, el meu avi també, el pare de la meua mare també, totes les generacions anteriors de les dues branques, tant per part paterna com materna, havien estat pastors.

El ramat i el gos d'atura que actualment té en Josep Miquela.

- Així, fa molt temps que la teva família viu dins aquest món dels pastors?

- Sí, gairebé un segle. Tinc amics a la muntanya amb els quals hem conservat l'amistat que ja tenien els nostres avis.

- I quan s'acabarà la relació de la teva família amb aquest món?

- S'acabarà amb mi. El de pastor és un ofici que està considerat dins les cotitzacions dels règims especials agraris, junt amb els vaquers tenen categoria d'ofici, de tècnic i crec que se n'ha de saber, ho has de viure i conèixer bé el bestiar. Això no ho aprens en un llibre, jo vaig deixar l'escola als 13 anys i ja guardava xais. Vaig anar un any de pràctiques amb el meu pare. Els pastors d'abans coneixien molt bé les malalties que podien tenir els xais i ho aprenien sobre la marxa; com que jo això ho havia viscut sempre no li donava massa importància, però cal dir que aquests pastors es coneixien tots i sabien molt bé el que es feien.

- Com funciona el tema dels xiulets?

- Cadascú té el seu sistema. Jo faig servir molt el gos per girar les ovelles, però també ho fan quan faig un crit brusc.

- No l'avorreixes?

- És una feina en què estàs molt de temps a l'aire lliure, que et permet tenir molt de lleure i et dona per escoltar la ràdio, llegir... Abans llegia força i ara escolto més la ràdio.

- Què t'emportes quan vas a pasturar?

- De menjar no m'emporto res, només alguna peça de fruita de tant en tant. Normalment duc un sac per si neix algun xai, un ganivet, una revista o diari per llegir, la ràdio i el bastó, i a l'estiu una cantimplora d'aigua.

Els pastors d'abans feien servir un bastó, que en deien un fuet,

i després hi havia la mangala, que és el del ganxo. Ara, jo vaig amb un bastó que em va regalar un noi basc en un concurs.

- Necessites vestir-te d'una manera especial?

- Normalment no. Només necessites unes bones sabates, perquè, si no, passes molt de fred als peus.

- Has perdut alguna ovella algun dia?

- Alguna vegada sí que n'he perduda alguna i ja no l'he vista mai més o bé l'he trobada estimbada.

- Com identifiques les ovelles?

- Totes estan identificades amb una xapa i un tatuatge que porten a les orelles per tal de controlar-les sanitàriament -és obligatori mirar-los la sang- Si perden la xapa que porten en una orella et queda el tatuatge de l'altra.

- Quina és l'ovella més vella que tens?

- Una que té 14 anys i que morirà a la quadra, perquè ha estat molt bona i em sap greu portar-la a l'escorxador.

- I la més jove?

- Va nèixer ahir (26.02.99).

- I de les que moren a la quadra, que en fas?

- Les enterro jo. Ho faig amb les que han estat molt bones.

- Tu n'has mort alguna?

- Jo no n'he mort mai cap. D'ovelles velles, les de rebuig que se'n diu, n'he portat moltes a l'escorxador, però no n'he mort cap.

- Vols afegir alguna cosa més abans d'acabar la conversa?

- Que fins aquí hem ambat, aquí s'acaba el meu ofici.

- Moltes gràcies i que et vagi tot molt bé!

- Gràcies a tu.

Montse Vila

Fer *la mili* a Vidreres

Qui ho havia de dir que els joves de Vidreres acabarien fent *la mili* al seu poble. No vol dir que ens hagin ocupat els militars, es tracta de la Prestació Social Substitutòria (PSS) o, el que és el mateix, l'objecció de consciència.

Els joves que no volen servir a l'exèrcit (per motius religiosos, filosòfics, humanitaris, etc.) tenen, des de fa uns anys, l'opció de declarar-se objectors. Una vegada fet el procés per renunciar a l'exèrcit i acollir-se a l'objecció (adreçant-se al Punt d'Informació Juvenil del nostre Centre Cultural), han de triar destí i un d'ells és l'Ajuntament de Vidreres.

Si ens remuntem en el temps, cal considerar el nom d'un jove vidrerenc, Josep Ruiz (paradoxalment, en aquella època li deien *Rambo*). L'obstinació d'aquest jove i la seva tossudesesa i insistència van fer que des de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament es creessin tres places d'objectors en conveni amb el Ministeri de Justícia. Això va permetre que en *Rambo* pogués perdre el seu apel·latiu declarant-se objector i fent el servei al seu poble. Els altres dos objectors que el van acompanyar van ser en Miquel A. Valverde i en Joaquim Fàbrega.

Després va venir un lapsus de temps sense objectors. L'Ajuntament participava en un moviment que aleshores es generalitzava a altres entitats per no tenir objectors i, d'aquesta manera, aconseguir que s'abolís el servei per falta de destins a tot l'Estat espanyol. Aquest moviment, però, no es va acabar de generalitzar i havíem de veure com els joves objectors vidrerencs havien d'anar a fer la Prestació Social Substitutòria a fora del poble.

Aleshores es va prendre la decisió d'obrir de nou el programa i demanar places d'objectors per al poble. Actualment hi ha 22 joves objectors que fan la PSS a Vidreres d'acord amb els següents criteris:

- Fan un total de 1.120 hores de servei.
- Si són d'una entitat, se'ls fa un ajornament per

voluntariat i disposen de dos anys per anar fent les hores a la seva entitat.

- Si no són de cap entitat, se'ls fa una incorporació o canvi de destí i han de fer les hores indicades en un termini de nou mesos, sempre que la seva disponibilitat s'adapti a l'horari establert en els destins que s'ofereixen: Escoltes Salvador Espriu i Sant Iscle, IES Vidreres, Pavelló, Centre Cultural, CAP i Ajuntament.

En definitiva, es tracta d'un gran avantatge per als joves vidrerencs perquè, sense haver-se de moure, no tan sols solucionen els seus problemes d'informació sobre tot el que fa referència a l'objecció de consciència, sinó que, a més a més, poden fer-la a casa seva.

Els nostres protagonistes actuals són: Carles Sanz, Jordi Quellos, Eloy Rodríguez, Josep Fàbrega, Albert Batllósera, Xavier Iglesias, Albert Bayer, Joan E. Barceló, Jordi Pagès, Jordi Riera, Jordi Vadillo, Esteve Somolinos, Àlex Raurich, Joan Vergés, Albert Quintana, Xavier Font, Sergi Font, Josep Oigado, Marc Figueras, Carles Bayer, Raül Liébana i Sergi Batllósera. ■

Centre Cultural

Els tres primers objectors (Foto: Centre Cultural).

Els joves que actualment fan la Prestació Social Substitutòria a la nostra vila (Foto: Centre Cultural).

Els participants en el Casal d'Estiu del GEV tornaran a fer excursions.

Música de sardanes...

- Bon dia vidrerencs!

Música de sardanes...

- Els mesos de juliol i agost, el Grup d'Espai Vidrerenc (GEV) ens torna a donar la possibilitat d'apuntar-nos al Casal i Casalet d'Estiu, on es podrà fer excursions, anar a la piscina, crear autèntiques obres d'art en els tallers, gaudir d'un munt de jocs... i, en definitiva, passar-ho d'allò més bé; això sí, si tenim de 3 a 14 anys.

- Així mateix, i seguint amb la tradició de cada any, la segona quinzena de juliol el GEV ens portarà un grup de joves futurs actors. Sí, sí, dic futurs actors perquè aquest grup de 30 joves de 15 a 18 anys estaran 15 dies convivint amb el poble de Vidreres i preparant una obra de teatre que l'últim dia representaran gratuïtament per a tots nosaltres. Aquests nois i noies són els del Camp de Treball de Teatre (CTT).

Música de sardanes...

- Vidrerencs!, fins ara segurament no us hem sorprès perquè el nostre GEV ens prepara aquest àpat cada estiu, però atenció! Aquest estiu el GEV porta més marxa que mai i ha decidit donar-nos l'oportunitat de participar en unes colònies d'aventura i esport durant la segona quinzena d'agost. L'amagatall del Gran Bandoler, això és el que hauran de trobar els nois i noies que tinguin entre 13 i 17 anys i que s'atreveixin a participar en aquestes colònies d'estiu. Per trobar aquest amagatall hauran d'anar amb piragua, fer escalada, ràpel, rutes amb bicicleta de muntanya i rutes d'orientació, passar per la piscina i participar en jocs i tallers increïbles. Tot això al mig de les Guilleries, al costat del pantà de Sau.

- Bé vidrerencs, ens espera un estiu molt emocionant, divertit i mogut. Amb aquestes bones notícies ens acomiadem fins a la pròxima crida.

Música de sardanes...

- Bon dia vidrerencs!

Música de sardanes cada cop més baixa...

Grup d'Espai Vidrerenc

Novè aniversari de la Llar de Jubilats

La sessió de ball va ser un dels actes de la celebració del 9è aniversari de la inauguració de la Llar de Jubilats.

El passat dia 29 de gener els socis de la Llar de Jubilats vam celebrar el novè aniversari de la seva inauguració. Ho vam fer de la següent manera:

A les onze del matí ens vam trobar tots a l'Església Parroquial, on vam celebrar un Ofici solemne, en el qual va participar tocant l'orgue en Francesc Mas Jané, acompanyat de la solista Anna Teixidor, que va cantar l'Ave Maria. Cal remarcar que tots els assistents vam quedar meravellats de les interpretacions que ens van oferir.

Després, a la sortida de la missa, ens vam traslladar al solar d'El Portal, on ens esperaven quatre autocars que ens van dur a l'hotel «La Terrassa» de Platja d'Aro, on vam poder gaudir d'un excel·lent menjar. A continuació, com ja és habitual, no hi podia faltar una bona sessió de ball, encara que alguns van aprofitar aquest moment per visitar Platja d'Aro.

Els assistents a aquesta celebració vam ser un total de 207, entre els quals hi havia l'alcalde de Vidreres i el director de «la Caixa», així com dos convidats de les llars de jubilats de Sils, Maçanet i Caldes de Malavella.

Per altra part, cal assenyalar que el temps ens va acompanyar perquè, tot i que feia molt de vent, lluia un sol esplèndid. Esperem poder celebrar amb la mateixa il·lusió i unitarisme el desè aniversari de la Llar.

De tota manera, no tot va sortir bé, ja que vam tenir un descuit que no voldríem deixar de comentar, per tal d'intentar esmenar-lo. En acabar l'Ofici solemne no vam felicitar en Francesc Mas i l'Anna Teixidor per l'agradable estona que ens van fer passar, ni tampoc no els vam convidar al dinar; tot plegat ho lamentem molt, i ara voldríem aprofitar l'avinentesa per donar-los les gràcies i felicitar-los per la seva brillant participació.

La resta de la celebració, doncs, va ser un èxit, i esperem poder repetir-la l'any vinent, i si pot ser, millorar-la.

La Llar de Jubilats de Vidreres

Una informació ben precisa

- Hola sóc la Laura... et toca a tu.
- Hola sóc la Maria P... et toca a tu.
- Hola sóc la Sandra... et toca a tu.
- *Hola sóc la Maria V...*
- *Mireu!* -va dir la Laura-
- *Tranquil·la, tranquil·la!* -va dir la Sandra-
- **Que és el ranxo!!!**

La Maria va dir:

- No, home, no, que són les passarel·les.
- *No, home no, no hi enteneu res, són les carrosses!!!*

Elles havien de fer un treball per a l'escola on havien d'explicar la història del Carnaval del seu poble.

La Laura va dir:

- *Aquest jovenet ens donarà tota la informació.*

La Maria va dir:

- Escotti jovenet, ens pot donar una informació ben precisa de les carrosses?
- *Hello!!!*
- *Em sembla que aquest no és d'aquí* -va dir la Sandra-
- Deixeu-me a mi, que jo en sé un munt d'idiomes!!!
- My name is... ostres, que no me'n recordo!!!
- Doncs així no anem pas bé!!!
- *Anem per un altre!!!* -va dir la Laura-
- Tan guapo que era...
- Mireu, aquest senyor ens pot anar bé!!!
- *Escotti senyor, ens pot donar una informació precisa de les carrosses?*
- *Mireu guapes, les carrosses són plenes de gent que va disfressada desfiliant pels carrers* -va dir l'home orgullós-
- *Veus que bé, ja ho tenim!!!*

Més tard...

- *Sentiu quina oloreta?* -va dir la Laura.
- Si, és el ranxo!!!
- *Afanyem-nos!* -van dir totes de cop.
- *Corre, corre Laura, treu la cassola!* -va dir la Sandra.

GGGGGGGGGGGGGGGGGGGGRRRRRRRRRRRRRRRR!!!!!!!!!!!!

Feia la panxa de la Maria

HHHHHHHHHHHHHHHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- Un fantasma!!!
- És la meva panxa, tinc molta gana.
- *A qui toca?* -va dir el ranxer.

- *A nosaltres!!!*

- *Sí, però, un moment!* -va cridar la Maria-

- *Escotti senyor, ens pot donar una informació ben precisa del ranxo???*

- *El ranxo és el recull de tots els aliments que ens donen els supermercats, després els portem a la plaça de l'Oliva i els coem.* -va dir el ranxer-

Un altre dia...

En el pavelló tothom anava mudat, destacant la Laura, la Maria P, la Sandra i la Maria V, que estaven a primera fila.

Hi havia unes disfresses...

Bè, de tan maques que eren, la Sandra es va emocionar i es va posar a plorar.

- *Què et passa Sandra?* -va preguntar la Maria-

- *Trucarem a una ambulància,* -va dir la Laura-

- *No truqueu a ningú, la Sandra s'ha emocionat i prou.* -va dir la Maria P.-

Quan van acabar...

- *Mireu, aquella velleta ens donarà tota la informació* -va dir la Laura-

- *Escotti senyora, ens pot donar una informació ben precisa de les passarel·les?* -va dir la Maria-

La velleta va dir:

- *Mireu, ve tot un grup de gent disfressada a concursar i, després, el jurat, és a dir, les pubilles i els hereus, en destaquen un que serà el guanyador.*

L'endemà al vespre...

Les nostres protagonistes ja estaven a primera fila, com el dia anterior.

Ja va arribar el gran dia de: TU ETS EL PROTAGONISTA!!!

Quan es va acabar tot...

- *Mireu aquell senyor* -va dir la Sandra-

- *Escotti, ens pot donar una informació ben precisa d'aquest programa?* -va dir la Maria-

- *Aquest programa consisteix en què la gent faci actuacions inventades i divertides* -va dir l'home-

- *Si ja ho tenim tot!!!*

Com us podeu imaginar, les nostres protagonistes van treure un excel·lent d'aquell treball i la senyoreta en va estar orgullosa.

Diferents iniciatives s'obren camí al Col·legi Sant Iscle

Des de principi de curs, noves iniciatives han complementat el treball escolar dels alumnes del CEIP Sant Iscle. La sortida, per primera vegada, de tots els nens de l'Escola al Casino la Unió; xerrades sobre Educació Vial i Alimentació; el curs per aprendre a ballar sardanes i la participació en diverses activitats per conèixer l'entorn natural del poble en són una mostra.

Aquest curs vam celebrar la festivitat de Nadal en el Casino la Unió. Tota l'escola s'hi va desplaçar i cada classe va fer la seva representació, que en aquesta sala va lluir molt més que dins el Col·legi, ja que no disposa d'un espai adequat per ubicar-hi tots els alumnes.

Les sardanes també tenen una presència activa a l'Escola aquest curs. Tots els alumnes de Primària tenen accés a l'aprenentatge d'aquesta dansa gràcies a un programa endegat per la Diputació de Girona, que financia tres

monitors que ensenyen a ballar sardanes des de primer fins a sisè curs.

Els nens i nenes de Cicle Mitjà i Cicle Superior han dut a terme unes activitats d'Educació Vial organitzades pel Reial Automòbil Club de Catalunya (RACC). Dues monitors han explicat diversos continguts de normativa vial acompanyats d'activitats pràctiques molt interessants. Els mateixos alumnes van assistir a una xerrada sobre alimentació que els va fer una metgessa, la qual es va referir als problemes que pot ocasionar a la nostra salut una mala alimentació.

Properament els alumnes de Cicle Superior participaran en una activitat de descoberta de l'entorn. Uns monitors guiaran els nens i nenes per tal que coneguin, valorin, tinguin cura i estimin aquesta nostra població. ■

CEIP Sant Iscle

IV Jornades Culturals a l'IES de Vidreres

Visca!, m'esperava una de les millors setmanes del curs! El dia 15 i 16 festa, el 17 tallers, el 18 excursió i el 19 teatre...

Va ser genial! Aquest febrer sí que val la pena!

La cuina, la cuina, m'ho menjaré tot, sortiré a l'hora de l'esbarjo ben tip...! El taller de cuina... teníem unes profesores molt divertides... el taller de fang... allà sí que m'ho vaig passar bé, hi vaig tenir un munt de problemes per fer la figura que volia, però... ens en vam sortir.

El trajecte fins arribar a la font de les Closes... llarg... pudorós... xerrant amb els professors, vaig riure molt.

I el teatre, *Teatre Total*, total de què? ah, però molt divertit, diferent de les altres obres, una obra una mica estranya. Vam riure!

Així va viure les jornades culturals d'enguany un alumne de segon d'ESO.

Els tallers, les excursions, l'hipica, la natació, el patinatge sobre gel, el cinema IMAX, l'esquiada a La Masella, les màscares, els esports, els jocs de taula, la porcellana russa, i tot un ventall més d'activitats culturals s'han organitzat aquest any conjuntament amb els tutors, els coordi-

A les fotos, tallers de bàsquet, cuina i fang.

nadors de nivell i la comissió d'activitats extraescolars. Un dels tallers que té més èxit és el de cuina, s'ha organitzat a tots nivells. I vam gaudir d'una xocolatada feta pels alumnes de primer de Batxillerat.

IES de Vidreres

1r Aniversari de les classes d'alfabetització

El dia 3 de març va fer un any que l'Ajuntament endegà les classes d'alfabetització per respondre a una demanda de diverses famílies gambianes que viuen al nostre poble. És per això que ens sembla un moment òptim per fer-ne una breu història.

De fet, tot va començar amb una circular que demanava voluntaris i voluntàries per treballar, des de diversos àmbits, amb aquestes famílies. Les quatre persones -totes dones- que ara fem de «professores» ens vam oferir per ensenyar a llegir i escriure perquè professionalment o voluntàriament ja coneixíem el món docent. No cal dir que, en aquell moment, no sospitàvem, ni de bon tros, l'enriquiment personal que en treuriem ni cap on ens conduiria la iniciativa que endegàvem. Ens hi vam posar amb tot el coratge i les ganes del món.

Sabiem que darrere la demanda de les dones africanes hi havia una profunda voluntat d'integració en un medi aliè que, sense ser hostil del tot, era culturalment difícil de penetrar, sobretot si no es tenia la capacitat mínima d'entendre la llengua de les persones amb les quals s'havia de conviure.

Vam encetar la iniciativa oferint la possibilitat d'aprendre la nostra llengua oralment. Com que hi havia dones que ja la sabien una mica i d'altres que acabaven d'arribar del seu país d'origen, vam proposar-los de treballar a tres nivells. En un, hi anaren les que tenien menys dificultat oral i que ja havien estat escolaritzades a d'altres poblacions veïnes (per exemple a Lloret). En un segon grup -el més nombrós- s'hi agruparen les alumnes que es defensaven oralment però que mai no havien anat a escola. Finalment, hi hagué un tercer nivell constituït per aquelles que ni havien estat mai escolaritzades ni podien comunicar-se oralment.

Ben aviat vam adonar-nos de la necessitat de més voluntaris i voluntàries que es fesin càrrec dels fills/es de les alumnes mentre estaven fent classe. Vam passar de ser quatre dones, les que treballàvem en aquest projecte, a ser-ne deu.

Paral·lelament, vam entrar en contacte amb d'altres iniciatives similars que es portaven a terme en pobles veïns. Vam conèixer Samba Kubally de Santa Coloma de Farners, el grup de treball de Liagostera... Tot plegat ens permeté aprofundir en les dificultats i els èxits de la nostra empresa. Segurament el contratemps més important amb el qual ens trobàvem, i que encara ara ens segueix sorprenent, és la dispersió que suposa la sovintejada entrada i sortida d'alumnes. Quan sembla que ja hem aconseguit un grupet cohesionat que comença a assolir alguns dels objectius d'aprenentatge que ens hem marcat, la necessitat de buscar unes condicions de treball més favorables i dignes, les

Desert de Nubia, a la regió nord-oriental de la república del Sudan.

obliga a anar-se'n. Així mateix, apareixen gradualment noves dones amb necessitats d'escolarització que s'han d'integrar al grup al qual s'incorporen. Tenim una mica la sensació que sempre estem començant.

De totes maneres, ens adonem també d'alguns dels èxits assolits. Ens va animar molt saber que els homes de les nostres alumnes també estaven interessats en les classes. Volia dir que no anaven pas del tot malament. Des de començaments d'aquest any, doncs, també els fem classe i hem incrementat el nombre d'alumnes. Hem passat de tenir-ne deu a tenir-ne més del doble. Sabem que algunes de les alumnes que abans no podien demanar un producte a una botiga ara s'atreveixen a fer-ho. També hi ha avenços significatius pel que fa a entendre el funcionament i l'organització de la nostra societat -ens ho comenten les nostres alumnes i les mestres de les escoles o de la llar d'infants-; però, per sobre de tot, tenim la certesa que hi ha un gruix important de persones que -en aquesta terra de pas que ha estat i és Catalunya- comença a conèixer el significat profundíssim de la paraula intercanvi.

El carrer Anselm Clavé

A principis de febrer vaig visitar una exposició sobre la figura i l'època de Josep Anselm Clavé amb motiu del 125è aniversari de la seva mort. Al comentar aquest fet amb un bon amic, la seva resposta fou que a Vidreres hi havia un carrer amb el nom d'aquest personatge, i també va encertar en qualificar-lo de músic. És per això que l'article d'aquest número tractarà del carrer Anselm Clavé i explorarà l'home, l'obra i l'època de tan singular personatge de la mà del llibret de l'exposició.

El carrer Anselm Clavé és la porta d'entrada del barri la Pau, que rep aquest nom d'una placa que es troba situada en aquest carrer amb la inscripció: «*Grupo de viviendas La Pau 31 de enero de 1965*». No sembla gaire agosarat suposar que aquest nom prové de la celebració dels 25 anys de pau feixistes esdevinguts l'any 64, 25 anys de la fi de la guerra civil. És curiós, el concepte de la pau d'aquesta gent està totalment enemistat amb la llibertat i la democràcia i va de la mà de la repressió, l'exili, la tortura i el terror. Mai no havia entès que això fos la pau. Mostraré l'època d'aquesta pau amb un fet singular. El 14 de novembre de 1963, l'abat de Montserrat, Aureli M. Escarré, afirmava al diari *Le Monde*: «*allí on no hi ha llibertat, no hi ha justícia, i és el que passa a Espanya*», «*que el poble pugui escollir el seu govern i canviar-lo si ho desitja: això és la llibertat*», «*Catalunya és una nació entre les altres nacionalitats espanyoles (...) som espanyols, però no som castellans*». Les pressions de la dictadura no es feren esperar, es clausurà Òmnium Cultural i el 21 de desembre, el Casal de Montserrat de Barcelona era saquejat i incendiat. El 12 de març de 1965 la dictadura aconseguia l'exili de l'abat Escarré, un home de pau, però la pau es trobava lluny del territori espanyol des de feia anys.

Tomem al carrer Josep Anselm Clavé per tal d'analitzar la figura i l'època del personatge. Neix el 21 d'abril de 1824 a Barcelona i mor el 24 de febrer de 1874. Fem un salt de dinou anys i ens situem al 1843. Els anys anteriors són caracteritzats per les «bullangues», una sèrie de revoltes que el 1843 prenen un camí diferent, esdevenen un intent revolucionari seriós en què republicans avançats, progressistes i membres d'alguns sectors de la burgesia catalana capaços d'admetre la necessitat de canvis socials, van optar per una solució federal (el poder aniria de baix a dalt) amb un programa de sufragi universal, supressió de la partida pressupostària a la Casa Reial, reducció de l'exèrcit, que aquest es dedicés a l'enemic exterior, llibertat religiosa i d'impremta, enderroc de les muralles i de la Ciutadella de Barcelona. L'himne de la revolta fou el «xirivit», que deia: «*Lo poble vol ser amo, viva Déu que ho serà! ja qu'exposem las vidas/ per tenir llibertat, los nostres vots que valgui/ per fer los diputats, May més vulguen los pobres/ pagar contribucions, que'ls ncs las pag(u)in totas/ ab sos robats milions*».

El nostre personatge, a l'edat de 19 anys, va participar

en l'assalt de la Ciutadella i fou ferit en un braç per una de les 6.000 bombes llançades des de Montjuïc a la ciutat de Barcelona. Tota la seva vida serà una defensa d'aquests valors republicans federals.

Clavé formà part de la primera generació pròpiament republicana i democràtica que arribà al 1840-50, marcada per la personalitat d'Abdó Terradas. Eren una colla de joves immersos en la construcció d'un món nou, el motor ideològic bàsic dels quals fou la seva fe en el progrés, un progrés tècnic i científic, i alhora social i polític. Sense aquesta generació l'esclat republicà i federal del Sexenni Democràtic de 1868-74 a Catalunya no s'explica, ells foren els fixadors d'una cultura política democràtica i popular.

Aquesta primera generació democràtica i republicana va viure en una època de grans i nous canvis, convulsions, misèries i desigualtats. Molts d'ells foren anomenats socialistes (Clavé n'era un), volien representar una proposta d'anàlisi crítica de la realitat, alhora vàlida per solucionar les desigualtats i portar l'individu i el conjunt de la societat cap a un món millor. Aquesta creença que amb la simple aplicació del programa ja es podia arribar al món ideal va fer que els socialistes marxistes de finals de segle els titllessin d'utòpics. A distància, però, aquesta distinció entre utòpic i científic se'ns desdibuixa força.

Aquesta tasca liberal extrema, democràtica i socialitzant es va haver d'enfrontar a una situació molt tensa: guerra civil, revoltes urbanes, repressió governamental i patronal duríssima, manteniment constant d'estat de guerra.... Aquest radicalisme extrem va portar les idees socialistes a esdevenir postures socialistes i van haver de conviure amb un insurreccionalisme democràtic, republicà i obrerista d'on va sorgir el federalisme cap a mitjan de segle. Aquest federalisme va constituir la cultura, l'organització i l'acció d'un socialisme que a Catalunya va esdevenir catalanista.

Sovint, a Catalunya, hi ha la tendència a assimilar de manera simplista «catalanista» amb «burguesia»; en aquest sentit, una de les obres més pamfletàries al respecte fou un llibre de Jordi Soler Tura que obtingué molt èxit en el seu moment. Per sort, avui en dia aquest debat està superat. Al segle passat, el catalanisme polític va néixer sota l'impuls del federalisme. Era un catalanisme laic, progressista, republicà, rupturista en molts sentits, amb vocació d'implicar-se en la defensa dels sectors socials menys afavorits. És el catalanisme de la Generalitat republicana i de l'esquerra durant la transició postfranquista, és el catalanisme on els drets de Catalunya són els drets dels ciutadans. També hi ha un altre catalanisme amb una línia que posa l'èmfasi en els conceptes de «pais», immemorials, intocables: sagrats, en una paraula.

La burgesia ha intentat apropiari-se de la representació única del poble. Sota el concepte de «nacional» s'intenta que els valor propis de la burgesia siguin els de tothom.

L'any 1936 es veié que hi havia dos catalanismes que responien, sens dubte, a dues concepcions socials diferents.

Centrem-nos ara en l'obra de Josep Anselm Clavé, els Cors de Clavé. Què eren? Com es fundaren? Per què? Intentaré respondre totes aquestes preguntes.

El 2 de febrer de 1850 Clavé fundà la que fou la primera societat coral de l'Estat espanyol, anomenada *La Fraternidad*. Tenir en compte l'oci dels treballadors i aportar els elements i els mecanismes culturitzadors necessaris per dotar els obrers amb una pràctica musical aglutinadora que els aportés la consideració dels altres estaments socials i que els dotés amb consciència col·lectiva i amb el seu paper en el joc social era, sens dubte, un fet revolucionari. Al 1864 ja hi havia 84 entitats adherides.

La idea de muntar les societats corals fou madurada dins la presó de la Ciutadella per Clavé i els seus companys retinguts durant les bullangues de 1845. Decideixen organitzar una associació de resistència obrera on es recollirien els diners oferint repertoris musicals. Aquests diners es destinarien a sufragar situacions de malaltia, manca de treball o qualsevol altra dolorosa eventualitat.

El 1850 aquesta idea dona fruit amb un perfil definit de projecte: l'educació moral dels treballadors. Una educació moral no en sentit normatiu, sense indicar amb precisió què fer i què no fer, sinó una educació moral entesa com l'adquisició d'hàbits culturals destinats a fer prendre consciència als treballadors de la seva dignitat com a classe social. El model organitzatiu seria la Societat de Resistència, que, a més, havia de ser la difusora de tot el projecte de moralització a través del cant, del ball i de la festa, en una mena d'actualització dels costums gràcies a una finalitat política global: la igualtat. ■

Jordi Daranas

La Biblioteca Municipal de Vidreres obté un premi

La Biblioteca Joan Rigau i Sala de Vidreres va rebre el mes d'octubre de l'any passat un premi pels diferents projectes de dinamització lectora que s'hi estan desenvolupant, com ara l'Hora del conte, les representacions teatrals i musicals, el Taller de contes, l'aniversari de la Caputxeta, el Dia del Lector i la campanya «Viu el Nadal, vine a la Biblioteca».

A la vista d'aquests projectes, la Comissió Mixta formada per representants de la Direcció General del Libro, Archivos y Bibliotecas del Ministerio de Educación y Cultura i de la Comisión de Educación y Cultura de la Federación Española de Municipios va seleccionar la nostra biblioteca i ens ha atorgat un lot de 300 títols d'obres literàries especialment destinades al públic juvenil (clàssics i novel·la per a joves).

Nens i nenes participant en una sessió de l'Hora del Conte, un dels projectes de dinamització lectora que es porten a terme a la Biblioteca de Vidreres.

Tots aquests llibres haurien de servir per consolidar les ganes de llegir d'aquests joves lectors que tot just comencen i que amb tantes ganes han participat en aquests projectes. ■

Jema Ciuró Soler
Responsable de la Biblioteca Joan Rigau i Sala

La inauguració del pavelló cobert

El passat 31 de gener va tenir lloc la inauguració oficial del pavelló cobert amb l'assistència de les autoritats locals i del secretari d'Esports de la Generalitat, Pere Sust, i del delegat Territorial d'Esports a Girona, Joan Canals.

A l'interior del pavelló hi havia una exposició de treballs dels alumnes de l'IES. Es va dur a terme la presentació dels equips de bàsquet de l'Spórting Caulès i es va jugar un partit. En els parlaments previs, l'alcalde de Vidreres va destacar la vitalitat social i el creixement de-

mogràfic que experimenta el nostre poble, factors que requereixen una corresponent dotació en infraestructures. També va remarcar la necessitat de treure el màxim rendiment d'unes instal·lacions que representen un esforç econòmic important per a tothom.

Algunes de les activitats programades es van haver de suspendre, com la gimcana i les sardanes, a causa del fort vent que bufava. ■

El senyor Pere Sust tallant la banda inaugurava el pavelló.

Actes de l'Agrupació Sardanista Bella Dansa

El diumenge dia 14 de febrer es va celebrar l'Assemblea anual de socis de l'Agrupació Sardanista Bella Dansa amb la sola assistència dels membres de la Junta. Com a president, Albert Mazó; sotspresident, Salvi Mateu; vocals, Josep Mateu, Rosa Ferrer, Maria Vendrell, Montserrat Graupera, Mercè Soler, M. Carme Soriano i l'absència per motius de feina de Marina Boada.

Aprofitant la reunió, es varen comentar temes com la revisió i reestructuració dels Cursets de Sardanes per tal de trobar la millor manera que tant nens com grans aprenguin «realment» a ballar les sardanes.

Es va renovar automàticament la mateixa Junta i amb motiu de l'esmentada absència de socis que es ve succeint any rere any, la qual cosa normalment desmoralitza, aquest any, els components de la Junta han decidit interpretar-la des d'un punt de vista positiu: atès que ningú no hi posa «pegues», és a dir, que si la gent no assisteix a la convo-

catòria deu ser precisament perquè considera que la Junta actual ho fa molt bé i no cal fer ni tan sols prec, ni preguntes. Naturalment pot ser una interpretació equivocada, però com ningú no hi diu res que ho contradigui, la Junta prefereix creure que tot va bé. A més, hi ha la sort que a cada audició de sardanes que se celebra l'assistència és massiva, afortunadament, això fa tenir ànims per creure que realment ho fan força bé.

Entre els punts de l'ordre del dia previstos, hi havia la presentació dels actes a realitzar durant l'any 1999, cosa que, malgrat dur tota la informació, no es va poder donar a ningú. Per tal de fer-ho públic, a continuació detallem les dates i cobles confirmades i a l'espera que els nostres amics i veïns segueixin honorant-nos, com fins ara, amb la seva presència a les ballades.

Agrupació Sardanista «Bella Dansa»

Activitats programades per a l'any 1999

DATA	HORA	LLOC	ACTE	COBLA/GRUP
3 de gener	5 tarda	Pavelló cobert	«Diada del soci» (Sardanes i ball)	Cadaquès
7 de febrer	5 tarda	Pavelló cobert	«Festa de la Candelera» (Sardanes i ball)	P.Vilà - Bisbal Jove
7 de març	5 tarda	pavelló cobert	«Festa fi d'hivern» (Sardanes i ball)	Terrassa - Xicola
24 de juny	6 tarda	Plaça de l'Església	«Festa de Sant Joan» (Sardanes i ball)	Banyoles - Argemins
3 de juliol	10 vespre	Plaça Lluís Companys	«VI Nit d'Estiu» (Sardanes i ball)	Flama Famers - Cristina Cat
28 d'agost	2/4 d'11 vespre	Plaça de l'església o Horts d'en Pere-Pau	«XVIII Nit de la Sardana» (Doble audició de sardanes)	Girona - Bisbal Jove
14 de novembre	5 tarda	Plaça Lluís Companys	«Castanyada» Festa Petita (Sardanes)	Amoga
12 de desembre	5 tarda	pavelló cobert	«Festa de Sta. Lúcia» (Sardanes i ball)	Baix Empordà - Quim Tarrés
25 de desembre	7 tarda	Sala Municipal del Casino la Unió	«Concert de Nadal»	-

El poema de Nadal

Quatre membres del Grup Teatral Vidrerenc van llegir fragments de «El poema de Nadal» d'en Josep M. de Segarra, a l'Església Parroquial, el dia 24 de desembre de 1998, a 2/4 de dotze de la nit, és a dir 1/2 hora abans de l'inici de la celebració de la Missa del Gall.

PERSY

Una troballa històrica

Aquest mes de febrer passat s'ha fet una troballa arqueològica de considerable importància al nostre municipi: un camp d'urnes que data, aproximadament, dels anys 800 ó 900 abans de Crist (període final de l'Edat del Bronze). Es tracta d'una necròpolis (cementiri) prehistòrica en la qual s'hi enterraven les urnes que contenien les cendres dels cadàvers incinerats. El color negre de la ceràmica d'aquests atuells va ser el que va cridar l'atenció destacant-se entre la grogor de la gresa circundant.

La importància d'aquest jaciment prehistòric ve donada, bàsicament, per la seva singularitat a la comarca de la Selva: només es coneix la necròpolis d'Anglès, d'un període més tardà, el 650 abans de Crist a la Primera Edat del Ferro. Els paral·lels més propers es troben a la famosa necròpolis de Can Bec de Baix, a Agullana. També desta-

ca pel fet de trobar-se en un indret elevat (concretament pels volts del Pi de la Lliura, cap a Caulès), cosa poc freqüent en un jaciment d'aquestes característiques.

La campanya d'excavacions que s'està duent a terme corre a càrrec del Museu d'Arqueologia de Catalunya-Centre Pedret, del Servei d'Arqueologia de la Generalitat, i en són responsables les arqueòlogues Alba Solés i Enriqueta Pons. Actualment es porta a terme una actuació d'urgència i no es descarta que pròximament s'ampliï la durada de l'estudi.

En el proper número de la revista donarem més informació sobre aquest tema. ■

A la foto, tres arqueòlegs treballant en l'extracció d'una de les urnes.

Concert familiar

La veïna de Vidreres M.Carme Soriano Olivencia organitzà un magnífic concert de piano a càrrec de la concertista internacional Liliana Maffiote, sota el títol de «familiar» amb la intenció que hi poguéss anar i gaudir tota la família.

Poques vegades un poble com el nostre pot gaudir de la celebració d'aquest tipus d'espectacles, pel que significa portar entre nosaltres una catedràtica de Música de Cambra que ha obtingut premis a concursos internacionals tan prestigiosos com la Medalla d'Or de «Votti», a Itàlia; el Maria Canals, a Barcelona; i el Nacional de Música «com a millor intèrpret de música contemporània». Una concertista que ha anat i continua anant per tot el món donant «Master Classes» a universitats com la de Seattle, als Estats Units, fent recitals per tot Europa, Àfrica, Amèrica Central i del Sud, Cuba i les repúbliques de l'antiga URSS. Directora artística del Conservatori de

Tarragona i catedràtica del Conservatori Superior de Música de Barcelona, Liliana Maffiote estrena obres de tots els compositors espanyols, moltes escrites especialment per a ella, i va rebre el Premi del Ministeri de Cultura l'any 1983 per la gravació d'un disc amb obres de Pulenc i Satie.

L'acte va celebrar-se a la Sala-Teatre Municipal del Casino la Unió el diumenge 6 de desembre, a les 5 de la tarda. L'original concert va constar de dues parts, la primera de concert pròpiament dit, i la segona amb la composició de Francis Poulenc «BABAR», acompanyant la música, la lectura d'un text de l'escriptor francès Jean de Brunhof traduït al català i llegit per M. Carme Soriano.

L'espai va ésser decorat amb mobles i objectes antics i plantes a joc, que varen donar un ambient vuitcentista molt adient i que varen ser cedits amablement per veïns de la nostra vila. ■

El 9 Caulès ja mira cap al futur

Ja hem passat la prova del nostre primer gran repte com a club. Poder presentar l'Escola de Bàsquet i el Club davant de tots vosaltres i portar a Vidreres gran part de les llegendes vives del bàsquet estatal, davant una gran afluència de públic i un notable ressò en els mitjans de comunicació -premsa escrita i ràdio-, ens anima a començar ja a planificar la propera temporada a l'Escola de Bàsquet.

El nombre de nens i nenes que s'apunten a l'escola augmenta cada setmana i això dificulta l'organització. Per aquest motiu, amb data 28 de febrer, es procedí a tancar la inscripció.

De cara a la següent temporada, es preveu federar la gran majoria de l'Escola i entrar en competició. Això requereix de la col·laboració de tothom per tal de fer les coses al màxim de bé.

Avui per avui, ja quasi està llesta l'estructura de la següent campanya, que comptarà amb monitors federats per cada equip que jugui competició federada.

Creix l'escola i creix el Club, ja que s'ha començat amb un equip femení que de moment només està en fase d'entrenament i en perspectiva de veure quines opcions pot tenir de cares a la següent temporada.

Participants en l'acte de presentació de l'Escola de Bàsquet 9 Caulès.

Presentació oficial

La presentació de l'Escola de Bàsquet es va dur a terme el passat diumenge dia 7 de febrer dins els actes d'inauguració del Pavelló Municipal Cobert de Vidreres. Es va iniciar a 2/4 de 12 del matí amb la presentació dels nens i nenes integrants de l'escola, que van jugar tres partits (Grup petits A contra Grup petits B, Grup mitjans A contra Grup mitjans B i Grup grans A contra Grup grans B).

A les 12 del migdia es va fer la presentació general de tots els integrants del club i, seguidament, se celebrà un partit d'exhibició entre el primer equip del club, reforçat amb Nando Heras, Jaume Julià i Manel Ambas, i una selecció d'exjugadors de bàsquet ACB que han estat internacionals absoluts i que, sens dubte, han contribuït a escriure la història d'aquest esport al nostre país i també a Europa, entre els quals hi havia Nacho Solozábal, Josep M. Maragall, Quim Costa, Pedro Ansa, Agustín Cuesta, Miguel Ángel Estrada i Javier Mendiburu.

Amb aquest partit, que va acabar amb la victòria de la selecció de velles glòries del bàsquet estatal per 65 a 81, a més de promocionar el bàsquet a Vidreres, l'Escola va voler homenajear els socis, col·laboradors, nens i nenes de l'Escola i totes les persones que han contribuït a tirar endavant el projecte. L'èxit de l'acte va superar les previsions més optimistes, ja que prop d'un miler de persones van omplir el pavelló.

Selecció d'exjugadors ACB que s'enfrontà al primer equip del 9 Caulès C.B. en el partit d'exhibició celebrat dins els actes d'inauguració del Pavelló Municipal Cobert.

Club Ciclista Vidreres ICESA-RAM

El ciclisme, un esport que sempre ha comptat amb molts afeccionats a Vidreres, s'ha transformat darrerament, ja que, en els últims anys, el de muntanya ha guanyat protagonisme respecte al de carretera.

Seguint aquesta tendència, des del Club Ciclista Vidreres (C.C. Vidreres) hem organitzat tres curses -els anys 1995, 1996 i 1997- del Trofeu Caixa de Girona de BTT, una de les proves més prestigioses del mountain-bike a Catalunya. Per la seva part, un grup de joves emprenedors i corredors de BTT federats varen fundar l'any 1998 un nou club, el Club Esportiu les Rabasses, i organitzaren una prova popular el 21 de febrer d'aquest any. Amb aquests dos clubs, un de jove i l'altre de més veterà, Vidreres ha donat un nou impuls al ciclisme.

Aprofitem aquestes ratlles per desitjar al Club Esportiu les Rabasses grans èxits, tant d'organització com esportius, ja que sabem l'esforç que això representa.

Els caps de setmana, els afeccionats al ciclisme del poble surten en grupets pels camins d'aquestes contrades, alguns es conformen pujant fins a Caulès i els més agosarats s'enfilen cap a Sant Hilari pel Subirà, o cap al Montseny, des d'Arbúcies per Coll de Ter. Això sí, sempre hi ha una parada per fer un bon esmorzar i recuperar forces.

C.C. Vidreres

Grup de corredors del C.C. Vidreres amb els maillots ICESA-RAM (Foto Albert)

Club Esportiu les Rabasses de Vidreres

Coordinació, afició, ganes de treballar... Els membres del C.E. les Rabasses, juntament amb les persones que van col·laborar-hi desinteressadament, han fet possible l'organització de la I Cursa Popular de BTT celebrada a Vidreres el passat 21 de febrer.

Força, rapidesa, resistència, intel·ligència, precisió, tècnica... Quin adjectiu positiu no es pot aplicar als corredors de BTT? La varietat de terrenys pels quals van passar els 170 participants els converteixen en esportistes molt complets, adaptables a les condicions assenyalades en la cursa.

Malgrat que sempre destaca el guanyador, al qual s'intueixen unes capacitats i aptituds poc usuals, la major part dels corredors, tot i estar a principi de temporada, també van demostrar trobar-se en una bona forma física.

La feina que va comportar la preparació i organització de la cursa va fer que els socis del Club no poguessin participar en aquesta prova, però sí que van fer-ho en l'Open Fiat de BTT. Aquesta *Challenge* de 6 proves puntuables de diferents modalitats celebrada l'octubre i el novembre de l'any passat a les comarques gironines constava d'una contrarellotge, una combinada de BTT i carretera, una cronoescalada, un descens, una prova americana per eliminació i un *raid* de gran recorregut. Aquests eren els obstacles que necessitaven superar els corredors, a qui es demanava unes aptituds per adaptar-se a terrenys variats.

Dels membres del C.E. de les Rabasses que van participar-hi, cal destacar el 5è lloc d'en Xavier Babot i el 8è de l'Albert Carandell, en categoria Elit; el 4t de l'Àngel Guich, en Sub-23; el 14è de Joan Massó i el 15è de Lluís Julià, en Màster 30; i el 9è lloc d'Agustín León, en Màster 40.

Una altra prova en què el Club ha competit de forma remarcable és la primera cursa de fons de Lloret de Mar, de 80 quilòmetres, feta el novembre passat i en la qual l'Agustín León va obtenir el 3r lloc dins la categoria Màster 40.

C.E. les Rabasses

Entrega de trofeus als guanyadors de la categoria Sub-23 al Pavelló de Vidreres.

El C.E. 4 Rodes organitza 5 proves puntuables per al Campionat de Catalunya 1999

El Club Esportiu 4 Rodes de Vidreres, inscrit a la Federació Catalana d'Automobilisme (FAC) amb el número de registre 9.233, organitza curses esportives d'automobilisme en circuit de terra en el recinte de Can Vives de Baix, que es troba situat a la carretera de Llagostera i s'hi accedeix per la urbanització La Gova.

En el decurs de l'any 1999, el Club Esportiu 4 Rodes té previst organitzar 5 proves puntuables per al Campionat de Catalunya, la primera de les quals serà una prova d'autocross que es durà a terme el proper diumenge dia 11 d'abril.

El Club espera que els afeccionats al món del motor, els

joves i la resta de veïns del nostre poble i dels municipis de les rodalies participin en la Festa del Motor de Vidreres i recorda que per als seus socis l'entrada és gratuïta.

Les persones interessades en fer-se sòcies del Club Esportiu 4 Rodes poden adreçar-se a la seva seu, ubicada a l'immoble número 13 del carrer Sits de Vidreres, o trucar al número de telèfon 972 85 09 97.

J. Ambrós

Vicepresident del C.E. 4 Rodes

Imatge de la prova d'autocross organitzada pel Club Esportiu 4 Rodes de Vidreres el 8 de novembre de l'any passat.

L'Sporting Caulès i la inauguració del Pavelló

L'Sporting Caulès (Secció Bàsquet) us saluda de nou des d'aquesta edició d'El REC CLAR i us comunica que des de l'última vegada que vam escriure unes ratlles en aquesta revista hi ha hagut un gran canvi en el nostre estimat esport, l'estrena del Pavelló Municipal Cobert.

La inauguració oficial es va fer el 31 de gener del 99 i el nostre Club va aprofitar aquesta data per presentar els seus equips i per fer una mica d'espectacle sempre al voltant del bàsquet. A més dels partits d'exhibició entre nosaltres (amb la col·laboració de jugadors de categories superiors) hi va haver l'actuació de les *cheer leaders* del Girona Gavis, que van donar una nota de color a aquest esdeveniment.

Després de parlar del que ha estat la millor notícia per al bàsquet vidrerenc, cal recordar que els nostres equips continuen treballant setmana a setmana perquè en el futur hi hagi un bàsquet més competitiu i vistós a la nostra vila.

Encara que amb una mica de retard, l'Sporting Caulès desitja que hagin passat un molt amè i divertit Carnestoltes, així com un molt bon dia del Ranxo.

Sporting Caulès

Jugadors i tècnics dels equips de la Secció de Bàsquet de l'Sporting Caulès.

Josep Sala rep una distinció de la Federació Catalana de Ciclisme

Amb motiu de la Festa del Ciclisme que es va fer al Gran Palace de Lloret de Mar, la Federació Catalana va distingir quatre persones que han destacat per la seva col·laboració amb el ciclisme gironí. Josep Sala, Amat Artigas, Lluís Mulleres i Joan Carbonell, aquest últim del CE Puigcerdà, van rebre una placa de mans del vicepresident de la Federació Catalana de Ciclisme, Carles Mackrag.

La placa lliurada a qui va ser un dels fundadors del Club Ciclista Vidreres (C.C. Vidreres) porta la següent llegenda: «Festa del Ciclisme gironí 98 a Josep Sala i Puig, alcalde de Vidreres, en reconeixement i agraïment pel vostre suport i reconeguda col·laboració en l'esport del Ciclisme amb actitud humana i cordial. Federació Catalana de Ciclisme».

A la festa hi havia representants de tots els clubs de les comarques gironines, tant de carretera com de BTT, i va aplegar prop d'un miler d'assistents, entre els quals hi havia el president de la Catalana, Miquel Arbós; el representant de la Secretaria General de l'Esport, Joan Canals; el responsable d'Esports de la Diputació, Josep Vicens; el regidor d'Esports

Josep Sala amb els altres distingits per la Federació Catalana de Ciclisme.

de l'Ajuntament de Lloret de Mar, Ernest Pastor; i el representant de Caixa de Girona. La coordinació va anar a càrrec del delegat de la Federació a Girona, Francesc Moradell, i, a més dels corredors més canismàtics de les comarques gironines, cal destacar la presència del campió del món de puntuació en pista, Joan Llaneras, que viu a Montagut.

Properes proves ciclistes

- El dissabte dia 17 d'abril, a les 4 de la tarda, tindrà lloc la IX prova Copa Girona, amb sortida i arribada a Vidreres i un recorregut en què destaca l'all de Sant Grau.
- El diumenge dia 5 de setembre se celebrarà la VI Cursa Infantil Copa Generalitat, en el circuit urbà de Mas Flassià - Can Moragas.
- El diumenge dia 19 de setembre es portarà a terme la XV Marxa Cicloturista Vila de Vidreres, un recorregut per carretera, de 95 quilòmetres, pujant fins a Sant Hilari Sacalm.

Club Ciclista Vidreres

Gemma Masnou participa en el mundial de cross

L'atleta del Club Olímpic Vidreres, Gemma Masnou, va formar part de l'equip júnior de cross que participà en el mundial d'aquesta especialitat celebrat a Belfast els dies 27 i 28 de març.

L'atleta vidrerenca va ser seleccionada per la Federació Espanyola d'Atletisme després de quedar sisena en la darrera cursa del campionat estatal júnior de cross que donava accés al campionat del món.

Masnou, que anava cinquena i va veure com l'avançava l'atleta basca Àngela Tejedor en la recta final de la prova celebrada a Sant Miquel del Camino (Lleó), va haver de lluitar fins a l'últim moment per aconseguir aquesta sisena plaça que, juntament amb el resultat obtingut en la prova del campionat estatal per equips que es va disputar a Torremolinos, li ha permès ser una de les sis atletes seleccionades en la categoria júnior.

L'atleta vidrerenca va ser la 93a classificada de la cursa i la cinquena de l'equip espanyol. Més de 120 atletes van prendre part en la cursa i les africanes van ser les grans dominadores. Segons comentava l'atleta a un periodista de El Punt "he patit molt perquè ho he donat tot i el circuit era duríssim". Amb tot, la Gemma va valorar molt positivament la seva primera experiència en un mundial.

Moto Cross

Des de principis d'any s'han celebrat dues proves de Moto Cross a Vidreres, la primera el diumenge 7 de febrer i la segona el passat diumenge 22 de març.

Els resultats de la general de la prova del 7 de febrer van ser:

- 1r- Xavi Puigdemunt, de Salt, pilot oficial de Gas Gas
- 2n- Gerard Mas, de Roses
- 3r- Joan Roma, pilot del Paris-Dakar

Per la seva part, els resultats dels pilots de Vidreres que hi participaren van ser:

- Enric Guich, 3r Junior
- Lluís Trias, 20è Veterans

D'altra banda, el diumenge dia 22 de març es va celebrar en el circuit «el Carbonet» de Vidreres el VIII Moto Cross, una prova puntuable per al Campionat Provincial de les categories sèniors, júnior, veterans, cadets i 4 temps.

La prova es va iniciar a les 9 del matí amb els entrenaments lliures, que van donar pas a les curses, la primera de les quals va començar a les 10 del matí. L'organització d'aquesta prova va anar a càrrec dels Amics de la Moto amb la col·laboració d'institucions, entitats, associacions, clubs esportius i establiments comercials de la població.

El Carnaval de Vidreres de les dècades dels anys 20 i 30

(Fotografies de V. Fargnoli cedides per F. Balle).

L'art de viure o enganyar a Hisenda

Ara sí. Ara comprenc quin és el motiu que ens ha portat a gaudir del millor nivell de vida conegut i reconegut del món, i no és altre que no pagar a Hisenda.

Segons dades oficials, en la declaració de la renda corresponent a 1996, només 150.000 persones van declarar guanyar més de 9'5 milions de pessetes en l'exercici, el que representa l'1 per cent del total de declarants, que es va situar en 14'6 milions.

Això, naturalment, no s'ho creu ningú. No s'ha d'ésser un geni de les matemàtiques, ni tan sols mitjanament despert, per calcular amb el compte de la vella la gent que coneixem que té un bon «passar» per la vida; que aquí el que més i el que menys li fot molt al pot d'Hisenda, amb molt d'enginy i gran habilitat.

No és menys cert també que l'entitat ajuda el que pot per ser digna creditora de semblant tracte. De tant posar la corda al coll dels honrats contribuents, aquests han generat mecanismes de defensa que a alguns els serveixen per no passar per la guixeta i, a més, per veure florir grans quantitats de diners que casualment s'han anomenat «negres», vagi vostè a saber per què.

El cert i demostrable és que la pràctica del «sempre s'exagera», aplicada als impostos, ha donat com a fruit immediat una economia fora de circuit i que és impossible calcular el volum i el diner que es troba en circulació.

Ara, aquest personal va atacant buscant sortida airosa a aquest diner de dubtosa procedència, però de curs completament legal, al qual se li ha donat una data de venciment amb el naixement de «l'euro».

Per aquest motiu s'ha disparat la venda de vehicles, el preu dels habitatges i, en general, s'ha notat un esclafament del consum, que tan poc convé als plans del Govern en matèria econòmica.

I en aquest marc d'alegria i després d'una gira internacional refregant pels nassos al món sencer el seu «savoir faire» en assumptes econòmics, i com que saben passar del negre infortuni a l'alegre dispendi, tot i que, insisteixo, dels pocs que declaren a Hisenda el diner que guanyen cada any; es permetin plorar a Europa perquè continui pagant el «fondo de cohesión» perquè si no «iran a la ruina». I com és de suposar no s'ho creuen. És clar que en el cas del golfre Schröder juguen amb l'avantatge de la seva confessada afició al vi de Rioja, al gaspatxo, al marisc i a altres capricis gastronòmics que, convenientment dosificats, poden contribuir a alleugerir algunes de les diferències que ja s'han produït en la llarga marxa per la continuïtat dels «fondos de cohesión».

Si fem cas a les grans xifres de l'economia pàtria, estem millor que mai, tot va bé, tant individualment com col·lectivament, però si pel contrari preguntem a la gent a peu de carrer, la resposta és una altra.

És que algú en el seus cabals pot creure que només 150.000 ciutadans guanyem més de 9'5 milions de pessetes a l'any? Només multiplicant el número d'empreses grans i mitjanes pel dels seus executius, la xifra augmenta considerablement.

Ens hem instal·lat en la irrealitat de les coses i el resultat no pot ser altre que una llarga carrera per veure qui menteix més i millor. És clar, com que les situacions insostenibles són les que més es sostenen, el millor serà deixar-ho tot com està, no sigui que de tant moure l'arbre s'acabi el benestar, el goig i l'abundància de què tots gaudim, malgrat que guanyem tan poc.

Alfons Oliver Aluort

Fe d'errades

EL REC CLAR número 3:

El primer paràgraf de l'escrit **El Rec Clar** de la secció *Parlem de...* (pàgina 4) es va transcriure erròniament, atès que es deia que «*Les seves aigües baixen per Llagostera, segueixen pel pla de Vidreres, (...)*» quan l'original indicava que «*Les seves aigües baixen per la vall de Can Carbonell, després paral·lelament amb la carretera de Llagostera, segueixen pel pla de Vidreres, (...)*».

En el sisè paràgraf del mateix article, es va considerar de gènere femení la paraula «petges», quan, en aquest cas, és de gènere masculí, de manera que on es llegia «*(...), que era com una taula petita amb dues petges més curtes i dues de més llargues, (...)*» hauna d'haver dit «*(...), que era com una taula petita amb dos petges més curts i dos més llargs, (...)*».

EL REC CLAR número 4:

A causa d'una informació equivocada, en el sisè paràgraf de l'escrit **Records** de la secció *Opinió* (pàgina 27) es va atribuir al Sr. Aragay la venda del terreny on s'edificà el grup escolar Sant Iscle quan en realitat fou Salvador Pou qui vengué el mencionat terreny.

Juan de Pablos & "Flor de Pasión": El dia que el disc-jockey de ràdio matà la TV

El passat 23 de gener es commemorava en una sala de concerts madrilenya -la *Maravillas*, crec- el vintè aniversari de l'aparició a les ones radiofòniques del programa «*Flor de Pasión*», conduït per l'inclassificable Juan de Pablos. Per a uns un *freak*, per a altres un tipus rar i avorrit. Per a mi una persona cultíssima, que pot contestar sense vacil·lar qualsevol cosa, per recòndita que sigui, d'art, literatura i sobretot música, des d'una franja tan ampla com pot ser la que va de la dècada dels 50 als 80. Potser, doncs, el que realment és, és un rescatador de l'oblit.

Aquest locutor, que no crearà escola, reté, però, un encant i una atmosfera que fa del programa un moment deliciós, combinat amb l'explicació d'anècdotes personals que pot fer posar un gest d'estranyesa a la teva cara, però amb la tònica del programa ho comprens i deixes fer. Però l'homenatge a Juan de Pablos i «*Flor de Pasión*» és un homenatge a la música, a la seva música, als seus monogràfics. Monogràfics com als *Zombies*, a Françoise Hardy, a Jacques Dutronc, a la música chicle dels 60, als *Rastbermes*, a segells llegendaris, a la música de New Orleans, de Norfolk, a la música italiana dels 60, a Adriano Celentano, al *country soul* dels 60 i així fins un llarg etcètera. Però en el seu espai roman la cançó, i d'afegit el grup, per això podem escoltar des de Nick Drake a Sam Cooke, The Posies passant per Phil Spector, Francesco de Gregori, Ramones, Serge Gainsbourg, Blondie, New York Dolls, The Who, Yardbirds, Small Faces i així fins l'infinit. Malgrat tot, no oblida el que es fa ara mateix i radia des dels *Fresones Rebeldes*, *Astrogirls*, *Tipos de Interés*, *Bustamante*, l'escena *punk-rock* de Castelló, *Malcom Scarpa* i un altre llarg etcètera.

Com a curiositat, Juan de Pablos també fou integrant del grup de *soul* *Coll Jerks*, del qual és a més reconegut fan; com també participà com a actor i figurant en pel·lícules com «*Bajarse al moro*» o «*El año de las luces*» de Fernando Trueba, o a la sèrie «*La mujer de mi vida*». Un tipus elèctric, polifacètic, com és el seu programa, juntament amb la seva ansia de donar informació de tot el que es cou en el panorama estatal tant a nivell de publicacions diverses com de diades de concerts.

Però el temps passa, i la política de RN3 ha margi-

nat a poc a poc el programa i ara només es pot escoltar de 2 a 3 de la matinada de dilluns a dijous, hora indigna a totes llums que fa impossible de poder escoltar-lo fins i tot al seu seguidor més indomable. Així, la celebració de l'homenatge al vintè any de «*Flor de Pasión*» és potser una crònica d'una mort anunciada. Si és així, et trobaré a faltar, amic. A forza salutis a tutti, azzurro.

Paul Portobello

Si voleu saber més de Juan de Pablo i «*Flor de Pasión*», mireu o escolteu:

Zona de Obras, núm.13

Mondo Bruto, núm.2

Ruta 66, núm. 146

De 2 a 3 de la matinada, Ràdio 3 FM

Restaurant Can Castells

El restaurant *Can Castells* es troba emplaçat en una masia situada als afores de Vidreres que data de l'any 1705. Aquest restaurant està especialitzat en la carn a la brasa, algun guisat i els cargols a la llauna, i a més de tenir un gran servei en la qualitat dels aliments i la seva elaboració, es caracteritza per donar un tracte excel·lent a la gent i posar tots els equipaments possibles a les mans dels clients i amics.

La història del restaurant comença ja fa uns quants anys. Al pintor i decorador de Santa Coloma de Farners, Joan Gubau, des de sempre li havia fet il·lusió tenir un restaurant. L'oncle de la seva dona li va dir un dia que tenia una masia tancada per llogar i així va sorgir la idea de muntar *Can Castells*, que va servir els seus primers plats durant la Setmana Santa de 1977.

Al començament eren pocs els qui feien funcionar el restaurant, només en Joan, la Quima, la Teresa, la Carmeta i la Rosa de can Roig, encara que els caps de setmana els donaven un cop de mà l'avi Joan i l'avia Maria.

De mica en mica es van donar a conèixer i ara el restaurant disposa d'una gran anomenada i de diferents treballadors que han marcat la seva història.

Actualment, el fill de la casa, en Guillem, és qui es cuida d'atendre als clients, de fer les compres... La Quima fa de cuinera i en Joan s'encarrega de la carn a la brasa juntament amb un munt de persones que acaben de configurar tot el servei.

La recepta Conill amb rom

Ingredients:

(per a 4 persones):

2 conills petits tallats a octaus

1 ceba grossa

2 grans d'all

1/2 copeta de rom negre

llorer

pebre

sal

picada: all, julivert, ametlles i farina

Elaboració:

Es talla el conill, se salpebra i es deixa dins d'una cassola. A part, es fa un sofregit de ceba i alls, i quan està daurat s'hi afegeix un bon raig de rom.

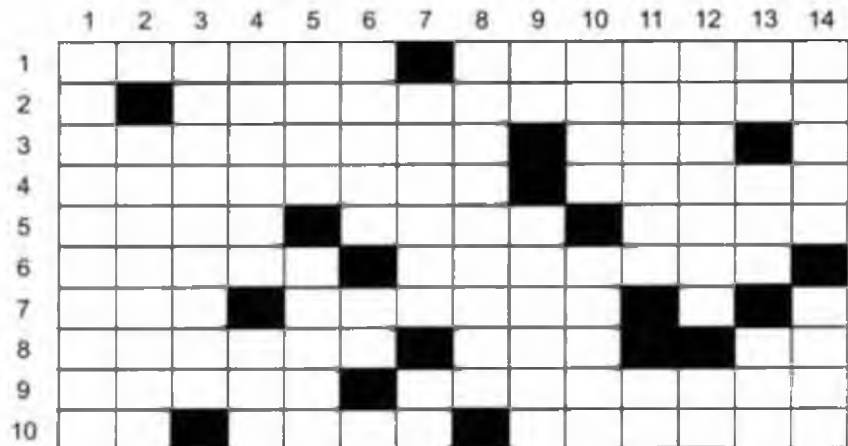
Es tritura el sofregit amb el túrmix i es posa sobre el conill cru. Després es cobreix d'aigua i s'hi afegeix un altre raig de rom i unes fulles de llorer.

Es fa coure uns 3/4 d'hora i abans de retirar-lo del foc s'hi afegeix una picada d'alls, julivert, ametlles i una mica de farina perquè la salsa quedi espesseta. Bon profit!

Fem poble tot entretenant-nos

HORIZONTALS: 1- Persona inepta. Ocell, més conegut amb el nom de pardal. 2- Es posa al mig del quartet. Edifici medieval més conegut com torre Bruguera o torre Gallina. 3- Acostumarem. Eructe. Vocal que ens permet d'escriure català. 4- Carrer de Vidreres que no té direcció fixa pel fet que cada indret té una orientació diferent respecte el mar. Sense cua (femení). 5- Pertanyent a l'orina. Al revés, coure treballat en forma de xapa o de fil. Diner emprat a l'inrevés. 6- Facin descansar una cosa sobre una base, a la biorxa. Aparells per comprovar l'horizontalitat d'un pla o d'una línia. 7- Broc gros d'un càntir. Enrunaments. La primera del sonet. I ara l'última del sonet. 8- Nafra, xacra. Allò que hom diu. Pronom personal. 9- Boda, núpcies. El de Sant Pere de Casserres va ser fundat l'any 1006 i va gaudir de gran esplendor. 10- Campió. Príncep indi. Part desfavorable d'una cosa, al contrari.

VERTICALS: 1- El vent amb més mala fama i amb carrer a Vidreres. 2- La primera del racó. Que pateix de verola. 3- Relatiu al drama posat en música per ser cantat

Giralt

amb acompanyament d'orquestra i representat amb els elements propis del teatre. 4- No hi ha cap poble que no tingui la seva pròpia. Dit d'una bestia salvatge, indòmita i camissera. 5- Carta de jugar, jugada a la biorxa. Es dona en posar ànsia a fer una cosa. 6- Gram. Llampuc sense llamp. Lletra que fa ballar a molts aragonesos. 7- Dit de l'autoritat d'una entitat local menor. Es dona en senyal d'amistat. 8- Comunitat cent per cent sandinista.

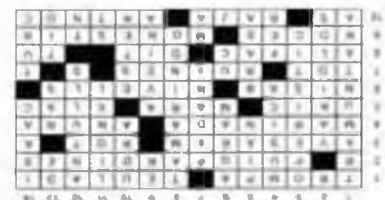
9- Nota musical donada de corcoll. Fa a algú veï d'un poble. 10- Molt difícil de realitzar, de baix a dalt. Nom de dona. 11- Nom d'un actor nord-americà (1878-1954), germà de l'Ethel i d'en John. Limiten el sonet. 12- Caprítxos. Limiten el torn. 13- Preposició. Seti. Tronc que hom fa cagar la vigília de Nadal. 14- Patriarca bíblic. Otomà.

Anagrama

(Anagrama és la paraula o frase que s'obté canviant l'ordre de les lletres o paraules d'una frase)

Monestir on s'havia d'arribar a peu fa menys d'un any

REPAS EN CAS DE SER TRES

Solucions
Anagrama: SANT PERE DE
CASSERRES

Ranxo i Carnaval a Vidreres

Amb el tradicional repartiment del ranxo el diumenge i balls i fresca als carrers, el mes de febrer (passat), Vidreres ha tornat a viure amb intensitat les festes del Ranxo i Carnaval, organitzades per la Comissió del Ranxo i el Casino la Unió, respectivament. A les fotografies, els encarregats del repartiment del ranxo amb les peroles en primer terme, els guanyadors dels concursos de disfresses i comparses.

(Fotos : La Fotografia)

